

Anya van der Gracht

Toen Was Je Weg

Leesexemplaar

Anya van der Gracht

Toen Was Je Weg

Ambilicious Breda | Kalmthout

'Toen was je weg' is het tweede deel uit een vierdelige serie.

De overige delen zijn:

'Achter tralies beland'; herdruk verwacht in 2020

'Vlucht naar geluk'; verwacht in 2020

'3 oktober'; verwacht oktober 2019.

De verhalen zijn afzonderlijk te lezen.

Tweede druk 2019

Copyright © Anya van der Gracht

Omslag vormgeving Probeeld / Ambilicious studio

Binnenwerk vormgeving Ambilicious studio

Taalkundige redactie: Annette Rijsdam

Eindredactie: Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2019 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-573 | NUR 320, 301

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het verhaal is op waarheid gebaseerd. Namen, tijden en plaatsen zijn aangepast.

Toen Was
Je Weg

*Toen was je weg.
Zomaar plotseling verdwenen.
Voor altijd.
Mij achterlatend zonder hoop.
Verdwaald tussen angst en zelfmedelijden.
Alleen ... godvergeten alleen.
Toen was je weg.*

Proloog

Als je het gevoel hebt in een hel te leven, kun je het beste zo snel mogelijk doorlopen.

Janine was doorgelopen. Met Jack onder haar arm had ze zo hard gelopen als ze kon. Onderweg was ze zichzelf volledig kwijtgeraakt, maar ze had gevochten en overwonnen. Janine begon aan een nieuw hoofdstuk in haar leven. Een hoofdstuk met hoop, liefde en geluk.

Janine Overmars, de roodharige dertiger, bouwde samen met Harry en haar zoontje Jack een nieuw leven op.

De onmenselijke pijn van het gemis van Sandra, het tweelingzusje van Jack, hoopte ze iets naar de achtergrond te kunnen verbannen.

Harry was haar leven binnengekomen als een godsgeschenk. Het duurde niet lang tot hij verliefd was op Janine.

Hij beschermde haar en hielp haar waar hij kon.

Zijn verlangen was groot, zijn wilskracht sterker. Hij moest zijn gevoelens onderdrukken tot het juiste moment daar zou zijn.

1

Het was een ochtend zoals alle doordeweekse ochtenden. Op de tafel stond geroosterd brood, jus d'orange en koffie. Harry dronk zijn koffie zwart, Janine met een vleugje melk en veel suiker.

De keuken, met zijn landelijke uitstraling, was een veelgebruikte ruimte in hun huis.

De kobaltblauwe schoenmakerslampen boven de eettafel kleurden perfect bij het blauw geruite boerenbont van de gordijnen en het tafelkleed. De witte wanden waren net onder het plafond voorzien van een donkerblauwe decoratierand. De deuren en keukenkastjes hadden een lichte kleur.

Het geheel bezorgde zowel Janine als Harry een warm en gemoedelijk gevoel.

Na het ontbijt kleeft Harry zich aan, herkenbaar als altijd in een spijkerbroek en houthakkershemd. Door zijn half lange grijze krullen haalde hij een kam, die tevens zijn baard tot dienst was. Na het ochtendritueel kuste hij haar gedag, bij de voordeur nog een handkus.

Niet die dinsdagochtend. Zelfs geen handkus gaf hij. Nog voordat hij bij de voordeur was, had hij zich omgedraaid.

Hij was de keuken weer ingekomen en in tranen uitgebarsten. Volledig over zijn toeren ging hij aan tafel zitten en kon geen fatsoenlijk woord uitbrengen.

‘Wat is er nou ineens met jou aan de hand?’

Proestend en snikkend wilde hij uitleggen wat er gaande was. Het lukte hem niet; de woorden die hij sprak waren onverstaanbaar. Zijn emoties waren volledig op hol geslagen. Hij kon geen enkele grip op ze krijgen.

Janine schrok. Ze zag de wanhoop in zijn ogen en voelde zijn onmacht. Het enige wat ze kon doen was hem troosten. Een half uur lang huilde hij, onafgebroken.

‘Je bent gewoon oververmoeid. Ga een poosje slapen. Ik zal je ziekmelden en volgende week ben je gewoon weer het mannetje. Nu moet je eerst eens goed uitrusten.’

Ze was redelijk rustig voor haar doen, toch trilden haar handen. Dat moest ze voor hem verborgen zien te houden. Hij mocht niet merken dat ze nerveus was. Het zou de situatie alleen maar verergeren. Door de onwetendheid wat er met hem mis was, kon ze met moeite haar tranen in bedwang houden.

Zonder enig weerwoord of verzet ging hij naar bed.

Harry woelde in zijn bed. Hij voelde zich schuldig tegenover Janine en Jack. Hij wist goed dat hij er niets aan kon doen. Zijn verdriet was intens groot. Deze gevoelens maakten hem verward en machteloos. Hij wist er absoluut niet mee om te gaan. Twijfels kwamen naar boven. Hij dacht na of hij het allemaal wel goed gedaan had voor ze. Misschien had hij iets over het hoofd gezien die dag dat ze Jack ontvoerd hadden van de peuterspeelzaal, waardoor er later juridische problemen van konden komen. Misschien omdat hij te veel van huis was, waardoor er te weinig aandacht voor Janine en Jack was.

En dan nog het drankprobleem. Hij had Janine nooit verteld dat hij vroeger een drankprobleem had. Misschien was het

tijd alles eens te vertellen? Eerlijkheid was erg belangrijk voor Janine, dat wist hij. Als hij bij hun ontmoeting verteld had dat hij ooit een drankprobleem had, stel je eens voor ... Misschien was ze niet eens met hem meegegaan.

De tijd dat ze nog samen in het rustoord zaten, was hij al direct verliefd op haar geworden. Hij wilde er niets van laten merken. Per slot van rekening was hij getrouwd en Janine had wel wat anders aan haar hoofd.

Zij zat destijds met het probleem dat ze bij Sjaak weg moest zien te komen. Vooral omdat ze Jack bij zijn vader weg moest halen voordat het te laat was. Sjaak had al meerdere malen gedreigd Jack te vermoorden.

Niemand die haar geloofde. De familie had niets in de gaten. De politie had haar uitgelachen en de therapeuten geloofden haar gewoon niet.

Harry had haar wel serieus genomen.

Hij had naar haar verdriet en angsten geluisterd. Bij hem vond ze een schouder om op uit te huilen, iemand die naar haar luisterde en haar verhalen aanhoorde. Hij hield van haar. Zij wist dat niet. Zijn belangrijkste doel op dat moment was haar en haar kind beschermen tegen een psychopaat. Later zou er nog tijd genoeg zijn alles op te biechten.

Al die gedachten die door zijn hoofd raasden hielden hem langer wakker dan hem lief was. Twee dagen lag hij op bed, afwisselend slapend en piekerend. Het was een man van weinig woorden en zijn gevoelens uiten had voor hem geen prioriteit.

De eerste ochtend dat hij weer aan de keukentafel zat, hilde hij. Dat slapen had hem niet veel geholpen. Het piekeren al helemaal niet.

Het verscheurde haar vanbinnen zo'n grote sterke man kapot te zien gaan.

Jack had net genoeg gezien om te beseffen dat er iets niet klopte. Wat er niet klopte wist hij nog niet. Hij had al verschillende keren gevraagd wat er met Harry aan de hand

was. Ze kon zijn vraag moeilijk beantwoorden. Ze vertelde hem dat ze hoopte dat het oververmoeidheid was.

De dagen gleden voorbij zonder enig uitzicht op verbetering. Na die dagen kwamen weken.